

za pomoč je vključila neformalno izobraževanje v svoj portfolio intervencij, pri čemer so bile vsote, porabljene zanj /.../, precejšnje. Mnogi so neformalno izobraževanje videli kot ‚idealno‘ obliko izobraževanja, v vseh pogledih veliko boljše od formalnega izobraževanja.« (Rogers, 2004)

Tridelna klasifikacija izobraževanja iz leta 1974 je bila videti tako (cf. Smith, 2012; Tight, 2002: 70–71):

- Formalno izobraževanje (*formal education*): Gre za hierarhično strukturiran »izobraževalni sistem«, ki poteka od primarne šole do univerze in vključuje specializirane programe in institucije za tehnično in poklicno usposabljanje.
- Neformalno izobraževanje (*non-formal education*): Pomeni vsako organizirano izobraževalno dejavnost izven uveljavljenega formalnega sistema, kjer je mogoče tudi opredeliti njegove udeležence in učne cilje.
- Priložnostno izobraževanje (*informal education*): Izraz opredeljuje dejansko vseživljenjski proces, pri katerem vsak posameznik pridobi vedenje (*attitudes*), vrednote, spretnosti in znanje iz vsakodnevne izkušnje in izobraževalnih vplivov ter virov v lastnem okolju (družina, sosedi, delo, igra, tržnica, knjižnica, mediji).

Problematično pri omenjeni klasifikaciji je bilo, da je uporabljen termin *priložnostno izobraževanje* (*informal education*) in ne *učenje* (*learning*), pri čemer je bilo *izobraževanje* razumljeno kot »načrtovano in namerno učenje«, pri tem pa je *priložnostno izobraževanje* opredeljeno kot »vse tisto učenje, do katerega prihaja izven vsake načrtovane učne situacije – kot kulturni dogodki« (Rogers, 2004).

V zadnjem času je v pojmovanju neformalnega izobraževanja/učenja prišlo do neke vrste premika, saj se le-to oblikuje tako znotraj koncepta vseživljenjskega učenja kakor tudi v zahodnih postindustrijskih družbah, in ne več v družbah v razvoju; z namenom vključitve celote vseh oblik učenja in izobraževanja opredeljuje diskurz vseživljenjskega učenja tri oblike, namreč formalno, neformalno in priložnostno (*ibid.*). Ker so koncept vseživljenjskega učenja/izobraževanja z dvema glavnima ciljema, pomočjo ekonomski rasti in promociji aktivnega državljanstva, sprejele in privzele tudi sodobne države, so le-te in njihove ustanove zainteresirane za neformalno izobraževanje/učenje v okviru njegovega potencialnega prispevka k obema ciljema (*ibid.*).

Evropska unija je že konec 20. stoletja v raznih dokumentih začela kot eno svojih pomembnih nalog opredeljevati in tematizirati vseživljenjsko učenje (Jarvis, 2007: 69–70), ki je v tem okviru svojo konceptualizacijo doživelo v začetku 21. stoletja, in sicer v dokumentu z naslovom